

Комисия по транспорт и съобщения

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. №	953-19-26
Дата	22.05.2009 г.

ДО
Г-Н ГЕОРГИ ПИРИНСКИ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

10.31
J.P.V.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

Във връзка с Ваше Разпореждане № 950 - 01 - 188/ 28. 04. 2009 г., с което предоставяте на Комисията по транспорт и съобщения Определение на Конституционния съд от 16. 04. 2009 г., получено на 27. 04. 2009 г. с приложено исканията на народни представители от 40-то Народно събрание, с което Народното събрание е конституирано като страна по к. д. № 2/2009 г., което е присъединено към к. д. № 3/2009 г. за установяване противоконституционност на чл. 47а и чл. 48, ал. 3, 4 и 5 от Закона за електронните съобщения (обн. ДВ, бр. 17/2009 г.) и на § 77 от Закона за изменение и допълнение на Закона за електронните съобщения /ЗИДЗЕС/, с който е изменен текста на § 5 и са създадени нови § 5а, § 5б, § 5в и § 5г в преходните и заключителните разпоредби на ЗИДЗЕС (обн. ДВ, бр. 17/2009 г), както и на чл. 116и от Закона за радио и телевизия (обн. ДВ, бр. 14/2009 г) и на основание чл. 76 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, Ви предоставям Становището на Комисията по транспорт и съобщения.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО ТРАНСПОРТ
И СЪОБЩЕНИЯ:

ЙОРДАН МИРЧЕВ

Становище

41

Относно: Определение на Конституционния съд от 16. 04. 2009 г., получено на 27. 04. 2009 г. с приложено исканията на народни представители от 40-то Народно събрание, с което Народното събрание е конституирано като страна по к. д. № 2/2009 г., което е присъединено към к. д. № 3/2009 г. за установяване противоконституционност на чл. 47а и чл. 48, ал. 3, 4 и 5 от Закона за електронните съобщения (обн. ДВ, бр. 17/2009 г.) и на § 77 от Закона за изменение и допълнение на Закона за електронните съобщения /ЗИДЗЕС/, с който е изменен текста на § 5 и са създадени нови § 5а, § 5б, § 5в и § 5г в преходните и заключителните разпоредби на ЗИДЗЕС (обн. ДВ, бр. 17/2009 г), както и на чл. 116и от Закона за радио и телевизия (обн. ДВ, бр. 14/2009 г).

Законът за електронните съобщения и Закона за радиото и телевизията са два логически свързани закона. Измененията произтичат от необходимостта за регламентиране на законова основа на осъществяване на цифрово наземно радиоразпръскване, включително гарантиране на успешен преход от аналогово към цифрово телевизионно радиоразпръскване.

Промените в законодателството са обусловени и от обстоятелството, че съгласно поетите от Република България ангажменти като държава – членка на Европейския съюз, до края на 2012 г. да прекрати аналоговото разпространение на телевизионни програми, като в същия срок да има изградена и функционираща цифрова наземна електронна съобщителна мрежа, покриваща цялата територия на Република България. Аналоговото радиоразпръскване, чрез което се разпространяват телевизионни програми след 2012 г. на територията на държавите – членки ще бъде преустановено.

По отношение на искането, че е налице противоречие на разпоредбата на чл. 47а, ал. 2 от Закона за електронните съобщения с разпоредбите на чл. 19, ал. 1 и 3 от Конституцията на Република България (Конституцията). Комисията по транспорт и съобщения изразява следното становище:

Разпоредбата на чл. 47а от Закона за електронните съобщения определя, че радио- и телевизионен оператор не може да получи разрешение от Комисията за регулиране на съобщенията (КРС) за ползване на индивидуално определен радиочестотен спектър, за осъществяване на електронни съобщения чрез мрежи за наземно цифрово радиоразпръскване. Това ограничение, съгласно ал. 2 на същата разпоредба, се прилага и по отношение на свързани лица с радио- и телевизионните оператори.

Посочената разпоредба не ограничава конституционно гарантираното право на физическите и юридически лица в страната за свободна стопанска инициатива (чл. 19, ал. 1 от Конституцията), налице са еднакви правни условия за стопанска дейност и е осигурена закрила на инвестициите и

стопанската дейност на български и чуждестранни граждани и юридически лица (чл. 19, ал. 3 от Конституцията).

Считаме, че не са налице основания за посочените твърдения и поради следното:

Безспорно радио- и телевизионната дейност е свързана, както със създаването на радио- и телевизионни програми, така и с осигуряването на разпространението на създадените програми чрез различни технически способности - наземно радиоразпръскване (аналогово или цифрово), по кабелен, спътников или по друг технически начин, така, че да се осигури приемането на тези програми от неограничен брой лица. Разпространението на програмите, създадени от радио- и телевизионни оператори не е задължително да се осъществява чрез "собствена" мрежа. Подобно изискване за идентичност между лицето, което създава програма (радио- и телевизионен оператор) и лицето, което осигурява разпространението на програмата (предприятие по смисъла на Закона за електронните съобщения) е приложимо единствено по отношение на наземното аналогово радиоразпръскване. Тази идентичност произтича от спецификата на аналоговото радиоразпръскване, при което един предавател, работещ на една честота може да разпространява само една програма. Към момента е налице съвпадение между телевизионните оператори и предприятията по смисъла на Закона за електронните съобщения, доколкото радиочестотният спектър е предоставен на телевизионните оператори. Същевременно голямата част от съоръженията, които ползват радиочестотния спектър (предавателите) не са собственост на телевизионните оператори, а на историческия оператор – "Българска телекомуникационна компания" АД. Случаите, в които разпространението на програмата се осъществява по кабелен, спътников или по друг технически начин не е налице задължение за подобна идентичност – обвързване. Следователно разпространението на една програма от лицето, което я е създадо (собствена програма, чрез собствена мрежа за разпространение) не е задължително условие за осъществяване на радио и телевизионна дейност в нейната цялост, като сбор от два процеса – създаване на програма за разпространение – от една страна и разпространението на същата програма чрез електронни съобщителни мрежи - от друга. Не може да се приеме за вярно и твърдението, че разпространението на програмата е присъща дейност на един радио- и телевизионен оператор. Във всички случаи би следвало да бъде взета предвид спецификата на наземното цифрово радиоразпръскване, което осигурява чрез един предавател, работещ на една честота разпространението на повече от една програма (според конкретното технологично решение – до пет или до десет програми).

Конституцията гарантира, че икономиката в страната се основава на свободна стопанска инициатива. Прокламирано от Конституцията, това право не може да бъде дерогирано, но същевременно следва да се отчете спецификата на радиочестотния спектър като обект, регламентиран специално в чл. 18, ал. 3 от Конституцията на Република България.

Конституционният съд в своята практика - Решението по к. д. № 26 от 1995 г., Решение № 18 от 30.06.1998 г. по к. д. № 17 от 1998 г. е установил, че отношението на държавата по отношение на радиочестотния спектър е свързано не в качеството на собственик и на титуляр на правото на собственост, а като субект (носител) на суверенна власт. Право на собственост като понятие върху радиочестотен спектър не съществува в полза на никоя държава. Радиочестотният спектър за всяка страна се определя чрез международни споразумения. Частта от радиочестотния спектър, предвидена за граждански нужди се предоставя на физически и юридически лица по правила, определени от държавата, защото тя разполага със суверенни права върху него. Още повече, в Решение № 7 от 1996 г. по к.д. № 1 от 1996 г., цитирано и в Решение № 33 от 1998 г. по к.д. № 30 от 1998 г. КС ясно указва, че намесата на държавата е неизбежна при разпределението на радиочестотния спектър поради декларираното в конституционната разпоредба на чл. 18, ал. 3, съгласно която държавата осигурява суверенни права върху радиочестотния спектър.

С оглед злоупотреба с монополизма и нелоялната конкуренция, както и защита на интересите на потребителите, Конституцията определя, че правото на свободна стопанска инициатива не е абсолютно и държавата може да въвежда принципи на регулиране и контрол чрез законова уредба.

Предпоставка за създаване на монополизъм в полза на операторите, създаващи телевизионни програми би било осигуряването на възможността тези оператори да ги разпространяват чрез цифрова наземна мрежа, защото тези оператори биха предпочели да осигурят разпространение само на програми, създадени за разпространение от тях или от лица, свързани с тях. Стопанската дейност на телевизионните оператори е осигуряване на печалба чрез рекламна дейност в създаваните от тях програми. Следователно по-голяма печалба ще се гарантира когато имат повече собствени програми, които ще разпространяват чрез техни собствени мрежи, защото в тези програми ще се реализира рекламна дейност. Както беше посочено по-горе цифровата наземна мрежа позволява на една честота да се разпространяват до 10 (десет) телевизионни програми. При аналоговото радиоразпръскване подобна хипотеза е неприложима, предвид възможността за разпространение само на една програма.

При допускане на телевизионните оператори да разпространяват собствените си програми чрез собствени мрежи би се създавала възможност за неравнопоставено третиране на програмите, създадени за разпространение от тях или свързани с тях лица и такива, създадени за разпространение от други програмни оператори. Без съмнение търговският интерес на телевизионния оператор е да разпространява чрез "собствена" мрежа повече "свои" програми, такива, които са създадени за разпространение от него или от свързани с него лица. В подкрепа на горното твърдение са и доводите на КС в Решение № 33 от 08.12. 1998 г. по к. д. № 30/98 г., а именно, че при регулиране на далекосъобщителните дейности значение има не собствеността върху средствата, с които се извършват тези дейности, а какви права се предоставят.

Следва да бъде подчертано, че фактичката обстановка на рекламния пазар концентрира приходите от реклама предимно в телевизионни оператори, които разпространяват програмите си ефирно, чрез предоставен им за ползване радиочестотен спектър за наземно аналогово радиоразпръскване. Подобна концентрация в още по-голяма степен би се постигнала, в случай, че на телевизионния оператор се позволи да притежава средства за разпространение (мрежата, чрез която се разпространяват програми, ползващи радиочестотен спектър за наземно цифрово радиоразпръскване), които позволяват разпространение на повече от една програма. В искането на народните представители е посочено, че законодателят е предвидил мерки за създаване на бариери по отношение на възможността за толериране на собствени телевизионни програми за сметка на програми на други телевизионни оператори. В случая следва да се отчете обстоятелството, че посочените бариери са по-скоро правомощия на Съвета за електронни медии за определяне на "букет" от програми, с оглед разнообразието им като съдържание, но не могат да бъдат разглеждани като създаване на стабилна преграда по отношение на възможната нелоялна конкуренция към не собствени програми. Съветът за електронни медии се произнася единствено (определя, съгласува) вид (обществен/търговски) и профил (политематичен/специализиран) на програмите, които могат да се разпространяват, но не и по отношение на лицето, което създава съответната телевизионна програма. В този смисъл възможността за наличие на нелоялна конкуренция – разпространение единствено на собствени програми не се ограничава.

Приетото от Народното събрание ограничение радио и телевизионен оператор да не може да бъде предприятие по смисъла на Закона за електронните съобщения е с оглед защита на интересите на потребителите. Независимостта на предприятието от дейността по създаване на телевизионна програма от една страна предотвратява възможността от "вертикална концентрация, в ущърб на конкуренцията", както е посочено в искането на народните представители. Подобна концентрация би могла да постави в опасност плурализма на мненията, които са гарантирани от Конституцията в разпоредбата на чл. 39. Предприятието, което е независимо от телевизионния оператор би отчитало предимно зрителския интерес, при осигуряване на "букета" от програми, защото гледаемостта на разпространяваните от него програми гарантира търговския интерес на предприятието. Общественият интерес е гарантиран чрез правомощието на Съвета за електронни медии за определяне/съгласуване на основни параметри на "букета" от програми като вид и профил на програмите, които ще се разпространяват. В допълнение към гореизложеното важно е да се посочи, че "законодателното установяване на условия, ограничения или формалности в защита на конституционни ценности/основания/ е суверенно право на законодателя. Това важи с особена сила за създаването и разпространяването на радио- и телевизионни програми. Поради институционалния характер на електронните медии, тяхното въздействие върху общественото мнение и върху обществените процеси, Конституцията

предвижда не само право на държавата да регулира тяхното създаване и дейност, но и задължение да стори това” – Решение № 21 от 1996 г. по к.д. № 19 от 96 г.

По отношение на свързаните с телевизионните оператори лица и с оглед дефинирането им като такива по смисъла на Търговския закон са изцяло приложими горните съображения. Твърдението, че “свързаността на лице, кандидатстващо за разрешение за цифрово радиоразпръскване в България с предприятие, което е радио и телевизионен оператор в чужда държава по никакъв начин не би могло да засегне конкуренцията между националните радио и телевизионни оператори, създаващи собствени програми за разпространение на България.” е несъстоятелно именно поради характеристиката на продукта “програма”, който се създава с цел разпространение. Която и да е програма, създадена за разпространение до неограничен кръг зрители може да бъде разпространявана чрез различни способности – ефир, кабел, сателит, интернет протокол - на територията на цялото земно кълбо. Още повече, че липсата на ограничение по отношение на чуждестранните телевизионни оператори би поставило при различни условия за стопанска дейност телевизионните оператори, които създават програми за разпространение на територията на Република България. В случай, че ограничението се отнася единствено за телевизионните оператори на територията на Република България Народното събрание наистина би създадо предпоставки за нарушаването на чл. 19, ал. 2 от Конституцията това е и причината, поради която в разпоредбите на ЗЕС е предвидено приложимост на ограничението и за свързани с телевизионния оператор лица.

В противовес на посоченото в искането на народните представители от 02.04.2009 г. следва да бъде отчетено, че не може да се твърди наличието на единна европейска практика за успешен преход между аналогово и цифрово телевизионно наземно радиоразпръскване. В приложимото европейско законодателство не са налице изрично определени правила за реализиране на цифровия преход. Основното изискване към всички държави - членки е до 2012 г. преходът да бъде осъществен. Всяка страна е запазила правото си, предвид спецификата на обществените отношения, да определя своята политика за реализиране на цифровото наземно телевизионно радиоразпръскване.

Например в кралство Белгия, предвид обстоятелството на равнопоставеност на двете общности и на двата езика (фламандски и френски), като условие за издаване на лицензия (разрешение) за ползване на честота за цифрово наземно телевизионно радиоразпръскване на определено съобщително дружество (VRT) правителството на фламандската част е поставило изискването, че държавната му собственост трябва да бъде трансформирана в частна, т.е то да бъде придобито от юридическо лице, което не е държавна собственост. Показателен пример за самостоятелното решаване на въпроса е и Унгария, където при провеждане на търг за издаване на лицензия (разрешение) за честота за наземно цифрово телевизионно радиоразпръскване като ограничение унгарските власти са

46

поставили следните изисквания към кандидата: да няма повече от 300 000 (триста хиляди) абоната като зрители чрез аналогова мрежа и да не създава програми за Унгария. Ограниченията са приложими и за свързани с кандидата лица.

В повечето държави членки процесът по реализиране на прехода от аналогово към цифрово телевизионно радиоразпръскване е характерен с период на отлагане на първоначално предвиденото спиране на аналоговото излъчване. Във Франция и Естония процесът се удължава с повече от половин година, въпреки, че е стартирал към началото на 2005 г.

По отношение, че е налице противоречие на разпоредбата на чл. 48, ал. 3, 4 и 5 от Закона за електронните съобщения с разпоредбите на чл. 19, ал. 1, 2 и 3 от Конституцията. Комисията по транспорт и съобщения изразява следното становище:

Посочените текстове съдържат ограничение предприятие или свързани с него лица по смисъла на Търговския закон, на което е издадено разрешение за осъществяване на електронни съобщения чрез мрежи за наземно цифрово радиоразпръскване да не могат да бъдат радио- или телевизионни оператори и да нямат право да създават програми.

В допълнение се предвижда ограничение това предприятие или свързано с него лице по смисъла на Търговския закон, да няма право да изгражда електронна съобщителна мрежа за пренос на радио- и телевизионни програми.

По отношение на ограничението, че предприятието и свързани с него лица не може да бъде едновременно и телевизионен оператор моля да имате предвид, че разпоредбата е огледална на ограничението по чл. 47а от Закона за електронните съобщения.

По отношение на ограничението за едновременно извършване на дейност по цифрово телевизионно разпръскване и осъществяване на пренос на телевизионни програми законодателят е възприел подобен подход предвид обстоятелството, че освен за телевизионните оператори, следва да бъдат наложени ограничения и за самото предприятие, което има право да осигури средата (цифровата мрежа) за разпространение на телевизионните оператори. В случай, че законодателно бъде позволено предприятието, което разпространява програмите да използва собствена мрежа за пренос, то би могло да концентрира значителни средства за въздействие върху операторите, създаващи програми, в ущърб на конституционно закрепените права на гражданите за плурализъм на мненията. Както беше посочено по-горе не е налице монополно положение на БТК по отношение на преносните мрежи, макар че е налице значителен пазарен дял. В този смисъл моля да отчетете, че действащото законодателство не забранява наличието на господстващо положение. Забранена е злоупотребата с господстващо положение във формите, определена в чл. 21 от Закона за защита на конкуренцията и което подлежи на контрол от Комисията за защита на конкуренцията.

Предвид изложеното по-горе считаме, че разпоредбата на чл. 48, ал. 3, ал. 4 и ал. 5 не противоречат на предвиденото в чл. 19 от Конституцията.

По отношение на разпоредбата на § 77 от Закона за изменение и допълнение на Закона за електронните съобщения, с който се изменя § 5 и се създават нови § 5а, § 5б, § 5в и § 5г в Преходните и заключителни разпоредби на Закона за електронните съобщения противореча на чл. 19, ал. 2 и чл. 41, ал. 1 от Конституцията. Комисията по транспорт и съобщения изразява следното становище:

С посочените преходни разпоредби от Закона за електронните съобщения се регламентират отношенията, свързани с прехода и осигуряване изпълнението на ангажиментите на Република България във връзка с преустановяването на аналоговото наземно радиоразпръскване в края на 2012 г. и гарантиране на зрителите на възможност за достъп до наземно цифрово радиоразпръскване (ефирна телевизия). В § 5а от ПЗР на Закона за електронните съобщения са разписани сроковете по отношение на цифровите мрежи с национален обхват за Първия и за Втория етап на прехода. Посочено е с оглед значителното забавяне в първоначално предвидените срокове по отношение на стартиране на процеса по въвеждане на цифровото радиоразпръскване, че конкурсите на Първия и Втория етап на прехода ще се проведат едновременно. На следващо място заложено е, че за двете мрежи от Първия етап и трите мрежи от Втория етап ще бъдат издадени две разрешения на две различни предприятия, които не могат да бъдат свързани лице по между си; не могат да бъдат радио- и телевизионен оператор или свързани с него лица и не могат да имат мрежа да пренос.

С § 5б от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за електронните съобщения са регламентирани сроковете и условия за издаване на разрешения с регионален обхват за Първия етап на прехода.

Параграф 5г от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за електронните съобщения предвижда задължение на Народното събрание в определен срок да регламентира цифровото разпространение на програмите на Българската национална телевизия и Българското национално радио с отделен закон, приетият от Народното събрание Закон за публичното радиоразпръскване.

С § 5в от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за електронните съобщения е регламентирано преустановяването на аналоговото разпространение, при необходимост от ограничен ресурс – радиочестотен спектър за наземното цифрово радиоразпръскване. Моля да бъде взето предвид, че радиочестотният спектър, ползван от телевизионните оператори за аналогово наземно телевизионно радиоразпръскване съвпада в значителна степен с радиочестотния спектър, необходим за наземното цифрово радиоразпръскване, който е предвиден за Втория етап от прехода.

Относно § 5а моля да бъде отчетено, че преминаването от аналогово наземно телевизионно радиоразпръскване към цифрово такова е сложен и скъп процес. Всяка една държава самостоятелно решава какъв да бъде механизма за гарантиране на успешното му реализиране. Тази реализация не бива в никакъв случай да засегне по непозволен начин потребителите – сет топ боксове (зрителите на програмите, които са и граждани, с конституционно гарантирани права за получаване и разпространяване на

информация). От друга страна ограниченият ресурс следва да бъде ползван ефективно като интересите на телевизионните оператори, ползвали ресурс за аналогово излъчване не следва да бъдат несправедливо накърнени. Същевременно на лицето, което ще получи правата за изграждане на цифрова мрежа би следвало да се гарантират условия за приемлив бизнес модел, предвид факта, че цифровото разпространение следва да се осигури от него в изключително кратки срокове – за две години да се покрие територията на Република България и значителните инвестиции за изграждането на съоръженията, необходими за разпространение на телевизионните програми. Моля да бъде отчетено, че в част от държавите – членки, преминаването от аналогово към цифрово телевизионно радиоразпръскване е било съпроводено от множество финансови трудности. Например в Естония правителството, за да набере кандидати за реализиране на прехода, приема решение, че предприятията, получили разрешения за честоти, необходими за телевизионно наземно цифрово радиоразпръскване не заплащат дължимите за ползване на радиочестотния спектър такси в размер на 1.6 млн. евро за една година. В Ирландия, определеното след състезателна процедура търговско дружество (BOXER DDT) се отказва от изграждането на три мултиплекса от цифровата наземна телевизионна мрежа, след дейност близо пет години.

Първият етап на прехода предвижда стартирането на цифровото наземно радиоразпръскване с три национални цифрови мрежи. Съгласно посоченото в § 5г от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за електронните съобщения от Народното събрание е приет Закон за публичното радиоразпръскване, от който е видно, че чрез едната от мрежите от Първия етап ще се разпространяват програмите, създадени от Българската национална телевизия. Другите две мрежи, съгласно Първия етап от прехода ще бъдат предоставени на едно лице след провеждане на конкурс (§ 5а, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за електронните съобщения).

Считаме, че именно провеждането на конкурс осигурява равни възможности за лицата, желаещи да изградят цифрови мрежи, еднакви правни условия за стопанска дейност. Сроковете за изпълнение на целта за покритие на територията на страна с цифров сигнал са твърде кратки като в тях следва да бъде осигурен достъп едновременно до аналогов и цифров сигнал на гражданите на Република България - , повечето приемници, които се ползват от населението трябва да бъдат адаптирани към новия метод на разпространение – наземно цифрово радиоразпръскване. След осигуряване на еднакво по покритие по население на съществуващото аналогово с цифровото разпространение, телевизионните оператори, които разпространяват програмите си аналогово ще освободят заетия от тях спектър за да може да стартира Вторият етап на прехода.

Извън гореизложеното следва да бъде подчертано още веднъж, че не би могло да се говори за монополно положение на предприятието от Първия етап на прехода в разпространението на цифрова телевизия. Цифрово разпространение на телевизионни програми се осъществява и към момента

на територията на страната по кабел или сателит. За монополно положение не може да става и дума, като се отчете и едновременното стартиране на изграждането на самостоятелната мрежа за цифровото разпространение на програмите на Българската национална телевизия. Не на последно място следва да се отчете, че освен национална мрежа за цифрово наземно радиоразпръскване, § 5б от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за електронните съобщения и План Женева 2006 предвиждат изграждането на 12 регионални мрежи за наземно цифрово радиоразпръскване, които също са алтернатива на националната мрежа и ще осигуряват правото на гражданите за търсене и получаване на информация. Във връзка с посочените обстоятелства са несъстоятелни твърденията на народните представители в искането от 2 април 2009 г., че се нарушават интересите на потребителите, български зрители и се застрашава националния и обществен интерес в полза на едно лице.

По отношение на § 5в от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за електронните съобщения следва да се има предвид, че наземното радиоразпръскване не е единствения технически способ за разпространение на телевизионни програми. Както беше посочено по-горе такива са кабел, сателит или други технически средства. Следователно преустановяването на аналоговото разпространение няма да спре достъпа на потребителите български зрители до телевизионни програми. Същевременно това не е основният аргумент, че искането на народните представители в тази му част е несъстоятелно. Националните телевизионни програми, които се разпространяват към момента аналогово задължително ще се разпространяват и цифрово от предприятието от Първия етап на прехода. За определен период от време (период на симулкаст) тези програми ще се разпространяват както аналогово (чрез собствените мрежи на телевизионните оператори), така и цифрово чрез мрежата на предприятието от Първия етап на прехода. В момента, когато предприятието от Първия етап на прехода достигне чрез цифровата мрежа съществуващото към момента покритие по население на аналогово разпространяваните телевизионни програми, тогава ще бъде преустановено тяхното аналогово разпространение. По такъв начин конституционно гарантираното право на българските граждани да търсят, получават и разпространяват информация ще бъде осигурено.

Едва тогава радиочестотният спектър, ползван от аналогово разпространяваните телевизии ще се освободи и ще може да стартира предприятието от Втория етап от прехода от аналогово към цифрово наземно телевизионно радиоразпръскване.

По отношение на искането, че е налице противоречие на разпоредбата на чл. 116и от Закона за радиото и телевизията с разпоредбите на чл. 19, ал. 1 и 3 от Конституцията. Комисията по транспорт и съобщения изразява следното становище:

В искането от 02.04.2009 г. на народните представители считат, че разпоредбата на чл. 116и от Закона за радиото и телевизията противоречи на чл. 19, ал. 2 и 3 от Конституцията.

Разпоредбата на чл. 116и от Закона за радиото и телевизията предвижда, че предприятие, на което е издадено разрешение за ползване на радиочестотен спектър, за осъществяване на електронни съобщения чрез мрежи за наземно цифрово радиоразпръскване, не може да бъде радио- и телевизионен оператор, като е посочено, че това ограничение се отнася и със свързаните с това предприятие лица.

Посочената разпоредба от Закона за радиото и телевизията съответства на чл. 48, ал. 3 от Закона за електронните съобщения, където се съдържа същото ограничение. В тази връзка молим да имате предвид, че подробни съображения относно обстоятелството защо едно лице не може да бъде едновременно радио- и телевизионен оператор и предприятие, което изгражда цифрова наземна мрежа за разпространение на телевизионни сигнали сме изложи по-горе в настоящото становище, като молим същите да бъдат взети предвид и при разглеждане на разпоредбата на чл. 116и от Закона за радиото и телевизията относно нейното съответствие с Конституцията.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО
ТРАНСПОРТ И СЪОБЩЕНИЯ:**

ИОРДАН МИРЧЕВ

